

Năm 1972 tôi bước chân vào trường Trung học Nguyễn Du, ngôi trường có hai cái hồ và duy nhất một dãy nhà với các lớp học. Tôi nhận công việc trông coi thư viện với một vài loại sách cũ của trung tâm văn hóa Pháp. Nói là thư viện, chứ thật ra chỉ có lẽ tẻ vài loại sách mà thôi. Thư viện tọa lạc ở dãy nhà ngoài khuôn viên trường, giáp ranh với tường rào của Cục Quân Tiếp Vụ. Vì ở riêng rẽ như thế nên có rất ít học sinh biết đến. Giáo Sư cũng có ít người vào đọc sách, tôi vẫn còn nhớ rõ thầy Đỗ Quý Toàn là thường xuyên xách cặp, miệng ngậm pipe ra vào thư viện nhiều nhất.

Sau đó thầy Vũ Tiến Mẫn vì mắt yếu nên không đứng lớp nữa, và xin ra nhận công tác Quản Thủ Thư Viện, tôi là người trực tiếp giới thiệu và cho mượn sách. Có một khoảng thời gian vì có thêm khá nhiều sách nên Thư Viện được chính thức vào trong khuôn viên trường, và có vẻ được chỉnh đốn khang

trang hơn chút xíu. Từ đó thầy Vũ Tiến Mẫn mới dốc tâm cùng một số em học sinh làm ra cuốn Truyện Kiều viết tay, bìa bằng gỗ, bên trong là những dòng thơ được viết nắn nót của các em học sinh Nguyễn Du cùng với minh họa của thầy Phước.

Đến năm 1975, thư viện đóng cửa một thời gian. Lúc ấy tôi vào làm việc ở phòng hành chính, và theo ý kiến của các bạn đồng nghiệp, tôi mở lớp giữ trẻ con cho các đồng nghiệp trong trường. Được một thời gian, thì Bộ Giáo Dục cho ra sách giáo khoa nên thư viện hoạt động trở lại. Lúc này thầy Vũ Tiến Mẫn đã đi học tập, nên chỉ còn tôi trông coi thư viện.

Chẳng bao lâu sau đó, thư viện lại dời ra riêng biệt ở cuối sân trường (nhà thầy Nguyễn Văn Ngọc). Cuốn Truyện Kiều viết tay được mang đi triển lãm rồi sau đó lưu lạc ở đâu không ai rõ, chẳng ai nhắc tới nữa.

Sách Giáo khoa được phát ra mỗi đầu học kỳ và thu lại vào cuối năm. Tôi vẫn còn nhớ nhóm Ngũ (hay Lục) cô nương của lớp 12D1 niên khóa 1979, do cô Minh làm chủ nhiệm, phải làm lao động trong thư viện giúp tôi. Khuôn mặt của các cô nương ấy tôi vẫn còn nhớ như in, nhất là... giọng nói, tiếng cười... Những lần chọc phá nhau, những câu nói dí dỏm... Ngày xưa tôi ón lăm, nghe mà điếc lỗ tai, bây giờ lại là một kỷ niệm không bao giờ quên.

Vì lý do cá nhân, tôi giã từ Nguyễn Du với thư viện thân quen, bé nhỏ ấy vào năm 1980. Thỉnh thoảng rảnh rỗi, tôi vẫn chạy qua ghé thăm bạn bè, tán dóc, kể chuyện và ôn lại những ngày còn làm việc chung. Cuộc sống lúc ấy thật khó khăn, một mình tôi đi làm nuôi các con ăn học và sinh sống.

Rồi mọi chuyện cũng trôi qua, tôi rời Việt nam vào năm 1998. Những ngày đầu tiên trên đất Mỹ tôi gặp lại các thầy cô đồng nghiệp cũ mà chúng tôi vẫn thường liên lạc trước đó. Mọi sinh hoạt đời sống đều khác lạ, tôi lại tiếp tục bươn chải đi làm kiếm sống, không có thời gian nhiều để thăm các chị em bạn, dù rất muốn.

Khi đã thích ứng và quen với cuộc sống mới, tôi có nhiều thời gian hơn với các bạn đồng nghiệp ở trường Nguyễn Du tại miền Nam California, nhưng vui nhất là trại hè Hội Ngộ năm 2006 do Hội Cựu Học Sinh Nguyễn Du tổ chức. Sau ngày đó, từ từ từng khuôn mặt các em lần

lượt trở lại trong ký ức của tôi. Có những em tôi nhìn ra ngay và rất rõ họ tên, có những em không những vừa là học sinh mà còn là hàng xóm với nhau. Nhưng cảm động nhất là các em dù có biết mặt thầy cô hay không, các em cũng dành rất nhiều tình cảm nhớ đến thầy cô qua những câu thăm hỏi. Dù thời gian có làm các em thay đổi nét mặt, vóc dáng; dù các em là những người rất thành công trên đường đời, nhưng các em vẫn giữ được truyền thống TÔN SƯ TRỌNG ĐẠO thật đáng khen ngợi.

Qua hai ngày Hội Ngộ Nguyễn Du 2006, biết bao cảm xúc còn đọng lại, và dư âm những tiếng cười, giọng nói còn mãi vang lên. Rồi sau đó còn tiếp tục những mối liên lạc, hỏi thăm nhau qua điện thoại hoặc gặp gỡ nhau nhân dịp Tất niên và Tân niên 2007.

Chắc có lẽ chẳng bao giờ đủ cho lòng ao ước gặp lại nhau. Khi nhận được thư mời trại hè hội ngộ Nguyễn Du 2007, tôi lại đếm từng ngày, mong mau đến tháng bảy để gặp gỡ nhau. Tôi cầu mong cho các bạn và các em phương xa được mọi sự thuận tiện để có thể về tham dự trại hè. Tôi mong thời tiết tốt đẹp để tất cả thầy trò có cơ hội, thời gian tâm sự, ôn lại những kỷ niệm đẹp xa xưa, cũng như chia sẻ vui buồn trong đời sống hiện tại.

Cám ơn các em và mong ước các em cựu học sinh Nguyễn Du vẫn giữ mãi truyền thống này.

Cô Nguyễn Thị Ngọc Chi